

mig mellem Fleertallets Forslag og det Underændringsforslag, som er stillet af det af et enkelt æret Medlem bestaaende Mindretal.

Winther: Det er kun nogle faa Bemærkninger, jeg finder Anledning til at fremføre i denne Sag. Det vil sees af Betænkningen, at jeg kun subsidiært har sluttet mig til Fleertallets Indstilling, og det er gaaet mig som den ærede sidste Taler, idet det ikke forekommer mig at være noget helbigt Dieblif, hvori denne Sag er kommen frem. Det er vist derfor rigtigt, at den udsættes noget, men skulle vi have en Bane, troer jeg, man helst maatte slutte sig til, hvad det ærede Fleertal har fremslillet. Blandt de Grunde, som tale for at opsætte Sagen, kan man ogsaa nævne den, at dette Lovforslag egentlig er fremkommet leilighedsvis. Da man tænkte paa at overbrage de jydske Baners Drift til det sjællandske Jernbaneselskab, imødekam Regjeringen et Ønske fra dette Selskab om samtidig at overlade det Anlægget af denne Sydbane i Sjælland, og det var altsaa egentlig kun leilighedsvis, at Sagen kom frem, men da det sjællandske Jernbaneselskab nu ikke fik de jydske Jernbaners Drift, er altsaa den Grund, som i sin Tid var forhaanden til at indrømme det denne Begunstigelse, forsvunden. Dernæst skal jeg bemærke, at der jo her i Salen er opkastet stor Tvivl med Hensyn til det Spørgsmaal, om den gjennemgaaende Trafik kan komme til at gaae ad denne Vej, eller ikke; men det er dog aabenbart, at dersom det ikke skulde blive Tilfældet, saa maade de lette Jernbaner kunne komme til at spille en stor Rolle i Syddjælland. Da nu imidlertid Spørgsmaalet om de lette Baners Indretning er saa uklart, medens den ærede Minister paa den anden Side har Haab om, at de ville have en stor Fremtid for sig, forekommer dette mig ogsaa at være en Grund til at lade Ministeren vinde Tid og komme mere paa det Rene med, i hvilken Udstrækning slige Baner kunne benyttes, samt med Bekosteligheden ved dem. — Hvad angaaer Statens Garanti for disse Baner, siger man rigtignok, at den ikke bethder Stort; men dersom dette skulde være Tilfældet, vilde jeg hellere raade til, at man frasaaldt Fordringen derom, og altsaa paa den Maade allerkræftigst

viste sin Overbeviisning om, at der ikke kunde være nogen Nødvendighed for at faae nogen Hjælp fra Statskassen. Dersom man imidlertid vil have Statens Garanti, er det dog efter min Mening rimeligt nok, at der kan blive Tale om, at Statskassen under visse Omstændigheder kunde komme til at bde Bidrag; men hvis dette skulde indtræffe, troer jeg, at der er andre Banestrækninger her i Landet, som den tilbiger maa beffæstige sig med. Der er Baner, om hvilke der er Contract tilstede, men som endnu ikke ere paabegyndte, og til hvilke Staten om nogen Tid bestemt skal have Udgift; før de ere fuldenbte, forekommer det mig ikke at være rigtigt at fremskynde en Jernbanes Anlæg ved Hjælp af Statens Midler paa en Strækning som den, hvorom der er Tale i nærværende Lovforslag. Det er disse forskjellige Grunde, som have bevæget mig til kun subsidiært at slutte mig til Fleertallets Forslag, idet jeg virkelig troer, at der endnu er saamegen Uklarhed ved denne Sag, at den kan trænge til en bedre Drøftelse, og at man derfor hellere maa opsætte den. Forfaavidt imidlertid et Forslag skulde blive vedtaget, som ikke sikrede, at Banen blev forfat paa Verne Lolland og Falster, vilde jeg ansee det for at være saa lidt svarende til, hvad der fra Statens Side maa fordrres for overhovedet at interessere sig for et saadant Jernbaneanlæg, at jeg vilde stemme imod Loven. Jeg slutter mig til det, der blev udtalt af den ærede sidste Taler, nemlig at Hovedpunktet i Sagen maa være at staffe disse Der ind i det danske Jernbaneanet. — Jeg skal ikke videre opholde det ærede Thing.

Sage: Jeg skal ikke søge at følge min ærede Sidemand, thi det var mig vanskeligt at forstaae hans Tankegang. Jeg vil vende mine Ord til den ærede Minister. Jeg synes virkelig, at Loven paa den Vandring, den har gjort mellem Landstinget og Folkethinget, er som recent forsvunden, det er, som om den ærede Minister slet ikke havde forelagt noget Forslag. Jeg har den største Medfølelse med ham for al den Pine, han har gennemgaaet i denne Sag, men paa den anden Side maa jeg tilstaae, at naar man forlader sit Varn og gjerne